

Sahibi:
Turgutlu Lisesi adına Duran CAN
Genel Koordinatörler:
Tuncel ÖLGÜN (TDE ÖĞRETMENİ)
Sukan AKKOYUN (TDE ÖĞRETMENİ)

YAYIN KURULU

Aleyna USLAY- Rümeyza ERTÜRK
Yaşar ALTUNDAĞ- Sıdıka Nurgül ÖZTÜRK
Hilal KURT- Doğanhan TANRIVERDİ
Fadime Nur AKBULUT- Evin YEŞİLKAYA
Sıla YAĞCIKÖSE- Behiye TÜRKÖĞLU
Kerim SELVİ- Sena TİK
Aleyna DURNA- Yağmur DOĞANGÜZEL
Pelin İrmak ÇAKIR- İbrahim KILINÇ
Nadiye Betül DEDE- Ementi Nur ŞAKAR
Deniz BAVAR- Tuğba YİĞİT
Sümeysa BAL- Emine AKKUŞ
Melike SARI- Yeliz GÜRKAN

Career Awareness in Route to Europe" isimli projemiz kapsamında okulumuz öğretmenlerine projenin işleyişi ve son durumu hakkında bilgiler verildi.

Şadi Turgutlu Ortaokulu Müdürü Ahmet ŞAHİN ve Beden Eğitimi öğretmenleri Manisa şampiyonu Yıldız Kızlar voleybol takımı öğrencileriyle okulumuzu ziyaret ettiler.

Okulumuzdan Haberler

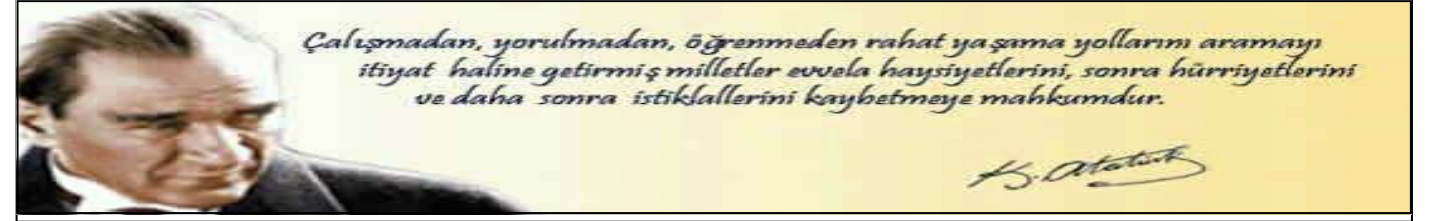
3 Aralık Dünya Engelliler Günü dolayısıyla Firdevs Gürel Özel Eğitim ve Uygulama Okulu tarafından düzenlenen Olimpik Farkındalık Oyunlarına okulumuz öğrencileri Partner Sporcular olarak eşlik ettiler.

Turgutlu Lisesi öğretmen ve öğrencileri Turgutlu Huzurevini ziyaret ettiler. Kısa bir müzik dinletisi verilen ziyarette keyifli anlara tanık olduk.

Manisa'da düzenlenen tekvando turnuvasında okulumuz öğrencilerinden 9/C sınıfından İbrahim KARADOĞAN birinci, 9/H sınıfından Erhan GÜMÜŞTEKİN üçüncü olmuştur. Kendilerini tebrik eder başarılarının devamını dileriz.

HABER, SANAT, SPOR...

LİDERLİK SEMİNERİ

Career Awareness İn Route to Europe isimli projemiz kapsamında İstanbul Bahçelievler Rehberlik ve Araştırma Merkezinde görevli eğitimci Kemal AYBATAN tarafından Turgutlu Lisesi öğretmenlerine Liderlik konulu seminer verildi. Birbirinden güzel anekdotların paylaşıldığı seminerden öğretmenlerimiz oldukça memnun ayrıldılar.

LİSENİN SESİ gazetesi, 2019 yılının Ocak ayında okulumuzdan haberler ile öğrencilerimizin kalemlerinden çok güzel hikayeler, şiir altlarına çizilmiş birbirinden ilginç resimler ve okulumuzun yaptığı faaliyetlerle ilgili sayfalar bulacaksınız.

Basketbolda Varız

Basketbol turnuvasında Manisa ikincisi olan Turgutlu Lisesi kız basketbol takımına ödülleri takdim edildi.

Öğrencilerimizin Kaleminden

DALE KASABASI

Günlerdir hissettiğim kasvetli ve bunaltıcı his gece olmasıyla gün yüzüne çıktı. Ruhum sanki bir şeyler tarafından çekiliyor ve ben bu durum karşısında hiç bir şey yapmıyorum. En garip olanı da bütün bunların nedensiz olması. Kasabada bazı olaylar döndüğüyle ilgili içimi bunaltan o his sanki bana bir -şeyler söylemeye çalışır gibiydi. Dersler bitirmem gereken proje ödevleri ve birde sınavların yaklaşmasının üzerine bu yaşadığım şey hiç kolay geçecek gibi durmuyordu. Hava tam bir hafta önce bugün olduğu gibi bütün doğa aralarındaki büyük ve dehşetli kavgayı daha ne kadar büyütebiliriz diye düşünüyorlardı sanki. Dikkatimi çeken şeylerden bir tanesi de her hafta aynı gün bu fırtınanın gerçekleşmesiydi. Belki de bütün bunlar benim gereksiz aptal kuruntumdan ibarettir.

Ertesi gün okula çok yorgun bir şekilde gitmişti. En arkadaşları 4 sıranın boş olduğunu gördüm. Okul hizmetlileri sık sık okulun boş sıralarını depoya kaldırırlardı ama bunları görmemeleri garip geldi. Bu arada size isimden bahsetmedim ben Barry Gabriel. Annem ve babam kasabanın polislerinde, kasabanın Emniyet Amirliği öyle büyük ve şatafatla boğulmuş bir yer değil. Eskiden emniyetin bulunduğu yerde derme çatma bir kulübe varmış. Onu yıkıp yerine bu Amirliği yapmışlar. Yeşil boyasıyla insana daha içeri girmeden buraya gelme diyordu adeta. Aniden camları bile kırabilecek şekilde gelen çığlıkla irkildim. Türk asıllı arkadaşım Kaan'ın evinden gelmişti çığlık. Hemen koşu koşu Kaan'ın evinin bahçesine gittim. Yerde balkondan düşen ve kanlar içinde kalan kardeşini kucaklayan annesini gördüm, O adar korkunç bir görüntüydü ki midem de milyonlarca karınca yürüyordu sanki. İçimdeki ordan hemen uzaklaşmam gerektiğini söyleyen hisse yenik düşüp koşarak uzaklaştım. Karşıdaki sığ ormana doğru koştum ve midemdeki her şeyi boşalttım. O sırada gelen ani rüzgârla sendeledim. Kendimi toparlamaya çalışır-

ken karşımda kendi kendine konuşan biriyle karşılaştım. Elinde telefon ya da başka bir şey var mı diye kontrol ettim. Yoktu. Yavaşça yanına doğru gittim, omzuna dokunacaktım ki bir anda görünmeyen bir şey tarafından kendine doğru çekildi neler olup bittiğini kavramaya çalıştığım saniyeler içinde yukarı doğru çekildi ve ortadan kayboldu. Yaklaşık 1 dakika boyunca yerimde sabit durdum. Korkudan nutkum tutulmuştu. Boğazımı yırtan çığlıklar eşliğinde kasabaya doğru koştum. Herkes ne olduğunu anlamak istercesine bana bakıyordu. Uzun bir süre soluk soluğa kaldım herkes bana ne olduğunu öğrenmek istiyoruz hadi artık söyle der gibi bakıyordu. Benimse tek düşündüğüm bana inanıp inanmayacaklarıydı. Hemen ayaküstü uydurduğum yalanı onlara söyledim.

-"peşimden köpek koştı yüzden bu kadar korktum." Herkesin "-hadi ama bunun için bu kadar yaygara koparmış olamaz diyen fısıltılarını duyuyordum. Fakat onlara aldırış etmeden eve gitmem gerektiğini söyledim. Eve gider gitmez ilk işim tuvalete gidip elimi yüzümü yıkamak oldu daha sonra hemen tavan arasına koştum. Elime geçen bütün uzaylılar dünya dışı varlıklar ve ruhani yaratıklarla ilgili kitap, ansiklopedi ne varsa hepsini topladım. Odama geldiğimde nefes nefese kalmıştım. Çabuk bir şekilde elimdeki kitaplara bakmaya başladım. Tarih önceki antik çağlarda buna benzer olaylar yaşandığı ve ne olduğu la ilgili şeyler yazıyordu. Antik çağdan sonra bu olay tekrarlanmayıp şuan mı tekrarlanmaya başladı. Yoksa her zaman devam eden bu olayın çözümü ve nedeni bulunamadığı için insanlardan saklanmış mıydı? Bu soruların cevabını bulmam gerekiyordu. Ama bir yandan da düşünmeden edemediğim şeyse gördüğüm şey ya benim hayal ürünümden başka bir şey değilse ya da ben delirmeye başladıysam. Bunları düşünerek geçirdiğim uykusuz geceden sonra okuldaki arkadaşlarıma konuyu tam açmadan ucundan ve hissettirmeden sormaya karar verdim.

Adam, Aidan ve Casy'nin yanın gidip son zamanlarda kasabada tuhaf bir şeye rastlayıp rastlamadıklarını sordum yine hayır dediler. Hiçbir şey bulamamanın verdiği sıkıntılı histeri okul koridorunda yürürken dolabında kitaplarını olan kanı gördüm ve ona kasabayla ilgili tuhaf bir şey görüp ya da hissedip aklına takılan bir şey var mı diye sordum. O da olmadığını söyledi.

Derin bir nefes alarak eski yaşanmış anlarımızdan yola çıktım. Birlikte okul çıkışı lunaparka gidişimizi, deniz kıyısında çılğınlarca bağıra çağıra-bir sarhoş misali-şarkılar söylediğimizi hatırlattım. Yakın bir arkadaş olmamıza rağmen bir zaman sonra yakınlığımızı Efe bölmüştü. Doğal olarak birlikte vakit geçermiyorduk. Sonunda gerçekleri ve bu hayatta en çok değer verdiğim biri olduğunu, ona olan ilgimi söyledim

Söylediklerime şaşkınlık içerisinde yanıt veremedi. Ne olduğu hakkında tutulup kalmıştı. En yakın gördüğü arkadaşısı yıllar sonra kendisine hayranlık duyuyordu.

Duraksayarak:

"Deniz ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Bunca sene bana ilgi duyma ve bunu şimdi açıklama... Bu konu hakkında bana biraz zaman tanımanı istiyorum." dedi.

Haklıydı. Seneler sonra bunları benden duymasına garip-ti. Yemekten iki yabancıymış gibi ayrıldık. Otele geldiğimde kendimi yatağa attım. İçimdeki kötü düşüncelerim sevincimi bastırıyordu. Aklımı bütün gece boyunca beni istemeyecek olduğu düşüncesi kapladı. Saatlerce mesajımı bekledim. Ne arayan vardı ne de soran. Uyku haram olmuştu geceme. Güneşin doğuşuyla perde aralığından ışık sızmıştı. Bir zaman sonra yorgunluktan uyuyup kaldığımı fark ettim. Aşağıya kahvaltım yapıp tren saatine yetişebilmek için erkenden işe koyuldum. Telefonuma baktığımda hala bir titreşim bile yoktu. Demek ki ilişkimiz buraya kadarmış. Oysa benim ona ne kadar değer verdiğimi bilmiyor.

Valizimi toplayıp öylece koyuldum yola. Artık hiçbir şey zevk vermiyordu. Yollarda her yer kapkaranlık, denizin fevri dalgaları kıyılarına çarpıyordu. Nihayetinde gelmişim. Renin hareket etmesine on beş dakika vardı. Bu şehre acı acı son bakışlarımdı. İçimdeki mutluluk solmuş bir çiçeği andırıyordu adeta. Yaşamaya ümidim kalmamıştı. Trenin gelmesiyle oturduğum yerden kalktım. Kompartımana adımımı atar atmaz bir sesleniş duydum. Evet odu. Eylül gelmişti. Karşıdan koşar adımlarla yanıma gelip boynuma sarıldı. Teklifimi düşünmüş ve kabul etmişti. Zaman hızla ilerliyordu. Birlikte trenin gidişini izledik. AYŞE AKTER 11/D

YILDIZLAR

Soğuşun kemiklere kadar hissedildiği bir Pazartesi sabahıydı. Yetişkin insanlar işlerine ve genç çocuklarda okullarına gidiyorlardı. Fakat herkesin hayatı böyle değildi. Yaşlıları kalın, sıcak giysilerini giymiş okulun yolunu tutarken Mustafa her sabah olduğu gibi yine çöplerden karton topluyordu. Üzerinde ise incecik giysiler ayağında patlak bir ayakkabısı vardı Mustafa'nın. Henüz 17 yaşında uzun boylu, kısa saçlı, yağız bir delikanlıydı. Hasta kardeşi Buğra ile iki katlı terk edilmiş eski bir evde onlar gibi annesi ve babasını kaybetmiş, hayatın acımasızlığını tatmış, terk edilmiş birkaç arkadaşıyla beraber kalıyorlardı.

istiyorlardı fakat bunun için para gerekiyordu. Aradan bir yıl sonra Mustafa'nın şarkılarını piyasaya sürmeyi başardılar. Şarkılarından iyi bi para kazanmıştı. Yıldızlarına daha çok bağlanmıştı. Ona ilham kaynağı olan yıldızlar kardeşinin iyileşmesi için de bir umuttu. Kardeşi Buğra'yı artık hastaneye götürebilecekti. Buğra'yı hastaneye yatırdılar. Buğra'nın hastalığı ölümcüldü ama ne olursa olsun Mustafa umudunu yitirmiyordu.

tirmiyordu.

Bu süreç içerisinde de Cem bey desteğini eksik etmiyor, bir baba gibi onlarla şefkatle ilgileniyordu. Çünkü Cem beyin eşi Hamide hanım kırsırdı, bu yüzden de çocukları olmuyordu. Gün geçtikçe Cem bey ve eşi çocuklarla daha da yakınlaşıyorlardı. Cem bey ve Mustafa çalışmalarını sürdürürken bir yandan da Mustafa'yı üniversiteye hazırlıyorlardı. Fakat aradan 6 ay geçmesine rağmen Buğra'nın hastalığı giderek kötüleşiyordu. Doktorlar buğranın hastalığının en kötü aşamaya geldiğini açıkladı ve aileyi bir umutsuzluk kapladı. Buğra'nın acil ilik nakli olması gerekiyordu. Her şeyden habersiz Buğra yıldızları izleyerek iyileşeceği o günün hayalini kuruyordu. Mustafa da içindekileri kağıda döküyordu. Yazmak onu iyi hissettiriyordu, kağıdı onun yara bandıydı adeta. Yıldızları izleyip yazdığı her seferde umudu daha da artıyordu. Aradan bir kaç hafta sonra nihayet beklenen haber geldi ve doktorlar Buğra'ya ilik bulunduğunu, hemen ameliyata alabileceklerini açıkladı. Buğra ameliyat oldu ve iki hafta sonra taburcu oldu. İlk olarak arkadaşlarının yanına gidip onlarla özlem giderdi. Cem bey Mustafa ve Buğra'ya çok iyi bakmıştı. O ve eşi Hamide hanım onları evlat edindiler. Mustafa çok sıkı çalışarak üniversiteyi kazandı, kardeşi de ortaokula devam etti. Bu kötü hayattan kurtulup mutlu bir şekilde yaşadılar...

Osman Can 11/D

Öğrencilerimizin Kaleminden

AŞK-I TESADÜF

Fırtına yüzünden gemi gecikmişti, bu yüzden gemi limana yanaşmadan önce çoktan hava kararmıştı. Yolculuğumda beni daha uzaklara götürecektir treni kaçırınca elimde koskoca bir yirmi dört saat vardı. Bu hiç tanımadığım sahil kasabasında, zamanı en iyi nasıl değerlendirebilirdim? Beni öncelikle üç yıldızlı otelin yanık yağ ve sigara kokusu karşılamıştı. Oldukça bakımsız ve pis bir yerdi. Duvarların rengi, halıların ahenğiyle tamamen göz yoruyordu. Bir gün geçireceğim için çok da önemsememiştım. Eşyalarımı odaya koyduğum gibi sahil kıyısında soluğumu aldım. Uzun zamandır saf okyanus havasını soluduğum ve dudaklarımda denizin tuzlu tadını hissettiğim için içerideki pis hava bana dayanılmaz göründü. İki üç takımın konser verdiği bir meydana ulaşan ana caddede yürüyüş yapmaya karar verdim. Bunlar üniversite hayatında geçimini bir nebze de de olsa sağlamaya çalışan öğrencilerdi. Uzun bir süre onları seyre dalarırken bir hanımefendiyle çarpıştım. Bu tamamıyla hayatın bana sunmuş olduğu bir mucizeydi. Evet evet oydu. Lise yıllarımda aşık olduğum Eylül'dü. Geçmişte olduğu gibi oldukça güzel, sarı bukledi saçları yüzünün o masumiyeti hiç değişmemişti. Yıllar sonra Eylül'ü görmem içimdeki kabuk tutmuş yaralı yüreğimi yeniden kanattı zamanlar Efe ile sevgilydiler. Ona hiçbir zaman içimdeki sevgiyi anlatamazdım. Uzun yıllar sonra tesadüfen denk gelmemiz hem onu hem de beni oldukça şaşırtmıştı. Beni görünce mutluluktan ne diyeceğini bilemeyerek boynuma sarıldı. Çocuklar gibi sevinçliydim. Ardından:

-“Ya Deniz! Hangi rüzgar savurdu seni buralara, yıllar sonra seninle karşılaşmak ne güzel” diye tepki verdi. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Kelimelerim kem küm ederken:

-“Yıllar sonra karşılaşmamız beni şaşırttı. Hiç değişmemişsin. Hala aynı samimiyet hala aynı yüz. Sadece bugünlük burada kalma mecburiyetindeyim.” diye cevap verdim. Anılarımızı ve ona duymuş olduğum ilgiyi yad etmek amacıyla bir kahve içmeye davet ettim. Eylül'ün de özlem duyduğunu hissederek teklifimi kabul etti. Deniz kıyısında loş ışıklı, şirin, pembe sandalyeleri olan bir mekânda oturduk. Hal ve tavırlarım oldukça heyecanlı ve şaşkın bir vaziyetteydi. Bir gün boyunca burada geçirmek zorunda olduğum nedenleri anlattım. Ayrı üniversiteleri kazanmış, ayrı şehirlerde yaşamış olduğumuz için muhabbetimiz oldukça uzun sürmüştü. Hayalindeki mesleği gerçekleştirdiği için mutluydu. Lise yıllarından beri tek hayali rehberlik öğretmenliğiydi. Ailesinden ayrı bir evde yaşadığını, hayatını tek başına sürdürdüğünü söyledi. İçimdeki kor ateş gözlerinin içine baktığımda tekrardan alevlenmişti. Yıllar sonra içimdeki aşkı haykırabilir miydim? Açıldıkça açılan muhabbetlerin ardından işlerinin olduğunu söyledi. Tam sevgimi açıklayacakken ayrılmamız beni bir kez daha üzme değerdı. Akşam yemeği için otelin birkaç sokak arkasındaki restoranta gitmeyi teklif ettim. Numarasını ve buluşmamız için yeri tarif etti. Davetimi kabul etmeyecek diye

kalp atışlarım oldukça hızlanmış ve yerinden çıkacak gibiydi. Artık açılma vakti gelmişti. Yılların bizi ayırdığı dönem bitmiş, yeni aşkın oluşacağı zaman kapıya dayanmıştı. Eylül ile ayrıldığımız gibi sahil kıyısında oturup temiz hava almaya koyuldum. Hayatımın mucizesiydi. Gözümün önüne gelen o gülüşü, bakışları beni olduğum yerde mutlu etmeye yetiyordu. Hayatın bütün meşgalesini unutmuş, tamamen onu düşünmeye başlamıştım.

Denizin tenimi ürperten serinliği ruhumu ferahlatıyordu. O sırada önümden geçen elleri soğuktan çivi gibi, kıpkırmızı olmuş küçük erkek çocuğu elinde gül sepetiyle salına salına yürüyordu. “Ufaklık bakar mısın buraya” diye seslendim. “Buyur ağabey, ne sormuştun” diye yanıt verdi. “Kırmızı güllerinden bir demet alayım bakalım” dedim. Para üstünü de almadan gülleri elime alarak otelin yolunu tuttum. Akşam yemeği için zaman bir hayli yaklaşmıştı. Üstümü başımı düzelterek buluşacağımız yer olan kırmızı renkli pastane dükkânının önünde beklemeye koyuldum. İçimden, bu kadar zaman sonra açılmayı kelimelere dökmeye çalışıyordum. Ellerim serinliğin etkisiyle tamamen buz tutmaya başladı. Çok beklemeyen karşıdan gelen kırmızı, kolları fırırlı bir elbise giymiş olan Eylül yaklaştı. Gözlerimi ondan alamıyordum. Tamamen mecnuna dönmüştüm. Rüzgârın tatlı esintisiyle saçları adeta dans ediyordu. Yanıma geldiğinde ona sarılarak:

O tesadüf olmasa,
onunla hiç karşılaşmayacaktınız.

-“Vay vay Eylül Hanım bu ne güzelliğindir böyle, sizin bu gecelik kavaleniz olabilir miyim?” diye iltifatta bulundum. Tepkim yüz mimiklerini tatlı bir gülüşle ortaya çıkardı. İsteğimi “Tabi ki Deniz Bey, bu gecelik sizinle olmaya hazırım, gidelim mi?” diye yanıt verdi. Buz tutmuş ellerimin arasında olan kırmızı gül demetini nazik bir şekilde uzattım. Şaşkınlık ve sevinç içerisinde ne yaptığımı bilemeden bir buse kondurmuştu yanağıma. Tarif edemiyordum o hissin ne kadar güzel bir şey olduğunu.

Birkaç sokak yürüyüşünün ardından nihayet restoranta varmıştık. Siparişlerimizi verip gündüzki muhabbetlerimiz bir hayli devam ediyordu. Anlattığı her olayı dinliyormuş gibi yapıp yüzünün masumiyetine hayran hayran bakıyordum. Yemeklerimiz gelmişti. Artık ne yapıp edip söylemeye hazır haldeydim. İçimdeki karamsarlığım kabul etmeyecek diye beni bir adım geriye itiyordu. Yıllar sonra tekrarlanmış bu olayı dile getirmemem saçma olabilirdi.

Diğerlerine sorduğum gibi kendi ülkesinde herhangi bir sıkıntı olup olmadığını sordum. Geçenlerde anne ve babasının Türkiye'de son 8 yılda 104 bin çocuğun kaybolduğuyla ilgili bir haber hakkında tartıştığını söyledi. Tüylerim diken diken oldu. 104 bin çocuk kaybolma olayının gördükleriyle ilgili olup olmadığını bilmiyordum ama bu kulağa aşırı korkunç gelen bir durumdu. Ona kardeşinin durumuyla ilgili bazı şeyler sordum ve bana iyi olduğunu söyledi. Eve geri döndüm. Annem aç olup olmadığını sordu ona aç olmadığını söyleyip odama çıktım. İnternette olağan üstü durumlarla ilgili son zamanlarda herhangi bir haber çıkıp çıkmadığını kontrol ettim herhangi bir şey yoktu. Saatin kaç olduğuna aldırış etmeden bisiklete binip yola koyuldum. Şuan aklınızdan geçen şeyi duyar gibiyim. İnsanların kaybolduğu Garip ve tehlikeli ormanda ne işin var? Ya da ben olsam gitmezdim. İnanın o an o durumda siz olsaydınız sizde giderdiniz. Patikadan sonra ormanın girişine geldim bisikletimi koyup telefonumun fenerini açtım ve ormana doğru ilerledim. Yavaşça yürümeye devam ettim karşıdan gelen çıtırtı sesiyle hemen çalılıklara gizlendim. Sesi çıkaranın minik bir kedi olduğunu görmemle içime su serpildi. Olduğum yerden kalktım ve tekrar yürümeye başladım. İçine girdikçe sığılan ormanda kaybolmamak adına geri döndüm ve ilerlemeye başladım. Arkamdan gelen fısıltılarla irkildim ve arkama döndüm. Geçen günkü çocuğun aksine saçlarının koyu renkli olduğunu gördüğüm çocuğun karanlığın verdiği etkiyle başka hiçbir yerini seçemedim. O da bir şeyler fısıldıyordu. Ne dediğini duymaya çalıştım ve olduğum yere çöktüm.

-“lütfen bunu yapma, bunu yapman için bir neden yok” dedi. Duyduklarımınla birlikte istemsizce ayağa kalktım ayağımın altındaki yaprakların hisirtisiyle çocuk bana baktı -“kurtar beni”. Ama o anın verdiği korku ve endişeyle arkama bile bakmadan koştum. Eve geldiğimde ellerim ve ayaklarım buz kesmişti çocuğun bana bakışı yalvaran gözleri ve kurtar beni deyişi gözümün önünden gitmiyordu. Ve içimdeki beni suçlayan hisse durumu daha da kötüleştiriyordu. Bu durumdan ya birine bahsetmeliydim ya da çözüm bulmaya çalışmalıyım. Ertesi gün yapılacak olan sınava çalışmaktan vazgeçip bir plan hazırlamaya karar verdim. Her gün aynı saatte ormana gidip olayın hangi zamanlarda gerçekleştiğini bulmam benim için önemli maddelerden biriydi. 1 Hafta boyunca her gün aynı saatte Annem ve babam uyuduktan sonra ormana gittim ve her gün

başka bir insanın kayboluşuna şahit oldum. Gözlerindeki acı artık içime işlemeye başladı. Her birinin ne dediğini nasıl hareketler sergilediğini not ettim. Araştırma yaptım. Gece gündüz demeden sürekli bu olayı düşündüm. Tam 2 ay oldu. Bütün her şeyi yaşamaya devam ediyordum. Defalarca intihar etmeyi düşündüm. BU süreçte verdiğim kilolar gözaltı morluklarım ve düşük notlarım herkesin bana sana neler oluyor Barry der gibi bakmasına neden oluyordu. Okulda olduğum bir gün rehberlik öğretmeni tarafından çağırıldığımı söyleyen nöbetçi öğrenciye rastladım ve hemen rehberlik servisine gittim. Öğretmen son zamanlardaki halimin neden böyle olduğunu sordu. Ailevi bir durum olup olmadığını, ilişki durumumla ilgili bir sıkıntı olup olmadığını sordu. Her sorusuna bir sorun olmadığını baş ağrısı çektiğimi ondan dolayı böyle olduğunu söyledim. Tabi inandığı kadar. Ailemi okula çağırılmış ve beni bir psikoloğa götürmeleri gerektiğini söylemiş. Gittik 1 hafta boyunca hiçbir şey söylemedim. Ama artık bu yükü tek başıma kaldıramayacağıma kara verip her şeyi göz yaşlarıyla birlikte anlattım. Beni dinledi. Bana inandığını söyledi. Ama eve dönünce bavulumun hazırlanmaya başladığını görene kadar inanmıştım. Beni bir süre hastanelerinde misafir etmek istediklerini söylemişler. İstemiyorum diyemedim. Mecbur hissettim gitmeye. Hastanede geçen sayısız gün sonrası karar verdim yazmaya. O kadar süre boyunca görmeye devam ettim o sayısız kayboluşları her gece odamın bahçesinden. Şuan bunu okuyan kişi her kimse ben öldüm. İnsanlık ya o lanetli kayboluştan kurtuldu ve bunu okuyan kişi kurtulanlardan ya da ben kuruntulu bir hastaydım ve bütün bunlar benim zihnimde gerçekleşen oyunlardan ibaretti. Ve hatta beklide bunu okuyan kişi sensindir ve bütün insanlığı yok etmişsindir çoktan.

Rumeysa Ertürk 11/D

